వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

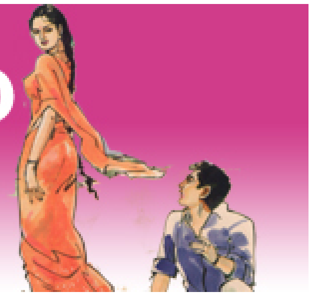

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆ కళ్ళలో బెదురులేదు. భక్తిలేదు.

తమ అంచనాలని ఎదుటివ్యక్తి తారుమారు చేసినప్పుడు కలిగే ఆశ్చర్యం, అసహ్యం మిళితమైన వింత దృక్కులవి.

వాసవి వాడి చూపులకి అస్థిమితంగా కదిలింది.

ఎదుటగా వున్నది లేడిపిల్లని భ్రమసి దానిమీద రాళ్ళు విసిరినప్పుడు అది అకస్మాత్తుగా పులిగా మారి మీదకి లంఘించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నప్పుడు చేతిలో ఆయుధంలేక తప్పించుకోవటానికి వీల్లేని స్థితిలో మనిషి అనబడే మృగంలో కలిగే సంచలనం అది.

వాసవికి వాడిని చూస్తే విపరీతమైన భయం కలిగింది. యింట్లో అనంత్ కూడా లేడు.

ఇప్పుడు వాడు. ముత్తుతో ఏకమయి తన నేమైనా చేస్తే? మాలి వున్నా వాడిలోకం వాడిది.

వాడుకూడా పనివాడేగా. వాళ్ళిద్దరూ ఏకం అయితే? వాసవికి అకస్మాత్తుగా గొంతెండిపోయినట్లయింది.

"ఏమిట్రా ఆ చూపు?" అంది నీరసంగా.

శంకర్ మాట్లాడలేదు.

వాడి కళ్ళనుండి విస్ఫులింగాలు రాలిపడుతున్నాయా అన్నట్లు క్షణక్షణానికి ఎర్రబడిపోతున్నాయి.

"మీరు నాతో క్రిందకు రండి" ఆ గొంతు ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగా వుంది. వాసవి నివ్వెరపోయి చూసింది.

అమాయకంగా, భయంగా తననోటినుండి జారీ అయ్యే ఆజ్ఞలకోసం అణకువుగా నిలబడే వాడిలో ఏదో దయ్యం ఆవహించినట్లు చాలా వింత మార్పు.

శంకర్ ముందుకి అడుగేసాడు. వాసవి నిలుచున్న చోటనే అవాక్కయినట్లు నిలబడిపోయింది. "రండి" వాడు, వెనక్కి తిరిగి అన్నాడు.

"ఎక్కడికి?" వాసవి ప్రశ్నకి శంకర్ జవాబు చెప్పలేదు. శంకర్ మెట్లు దిగుతున్నాడు.

వాసవి తననెవరో హిప్నటైజు చేసినట్లుగా బలహీనురాలయింది.

ఆమె వాడివెనుక భయంగా అడుగులేసింది.

వాడు అవుట్ హౌవుస్ వేపు వచ్చి కాస్త ముందుకి నడిచి స్టోర్ రూం దగ్గర నిలబడ్డాడు.

వాసవికి అర్థమయింది. తనని వాడు ముత్తు దగ్గరికి తీసుకెళ్తున్నాడని.

వాసవి గుండె అమితమైన వేగంతో కొట్టుకుంది. వీళ్ళిద్దరూ కలిసి తనని ఏం చెయ్యబోతున్నారు?

శంకర్ తలుపు తోసాడు.

ఆ గదిలో కళ్ళకు ఏమీ కనిపించనంత చీకటి. శంకర్ లోనికి వెళ్ళి లైటు వేసాడు.

సన్నని వెలుగు గదిలో నీరసంగా ప్రసరించింది.

"రండమ్మా" శంకర్ వెనక్కు తిరిగి పిలిచాడు.

వాసవి గుమ్మంలో నిలబడింది. ఆమెకు గదిలోంచి వస్తోన్న ముక్కు వాసనకి ముక్కు బ్రద్దలవుతోంది.

పమిటిచెంగుని ముక్కుకి అడ్డంగా పెట్టుకుని లోనికి ప్రవేశించింది.

శంకర్ అక్కడ మంచంమ్మీద పడుకున్న ముత్తు శరీరం మీదనించి దుప్పటి తొలగించాడు.

ముత్తు ఉలిక్కిపాటుగా కళ్ళు తెరిచింది.

కొంతసేపు ఆమెకు ఏమీ కనబడలేదు.

కళ్ళు చిట్లించి చూసి "ఏర్ అదు?" అంది

అమ్మగారొచ్చారు, నిన్ను చూడ్డానికి అన్నాడు శంకర్.

ముత్తుకి వాడిమాటలు అర్థమయ్యాయో లేదోగాని సరిగ్గా అప్పుడే దాని చూపు గుమ్మంలో నిలబడ్డ వాసవిమీద పడింది.

వెంటనే దాని శరీరం భయంతో నిలువెల్లా వణికింది

అది గడగడలాడుతూ రెండుచేతులు తలకి అడ్డంగా పెట్టుకుని 'దయసెయిదు ఎన్న అడికాదంగళ్' అంది

శంకర్ వాసవి వైపు చూసాడు.

"రండమ్మా! దగ్గరకొచ్చి చూడండి మీరు కొట్టిన దెబ్బలకి దాని ఒళ్ళెలా పుండయిందీ చూసి సంతోషించండి. ఇంతకీ దాన్ని మీరెందుకలా చావగొట్టారు? మిమ్మల్నది మేడమీదనుండి క్రిందకి దిగనివ్వలేదు. ఎందుకలా చేసిందో కనుక్కున్నారా? మీరు కనుక్కోరు. ఎందుకంటే మీకా అవసరంలేదు. మీకు డబ్బుంది. మీ క్రింద పనిచేసే ప్రాణులు మీకు నీతి నియమాలు లేని హీనుల్లా, అవసరమయితే మీ ప్రాణాలు తీసే హంతకుల్లా కనిపిస్తారు. ఆ ఊహతోనే నిజానిజాలు తెలుసుకోకుండా మీరు శిక్షలు వేసేస్తుంటారు.

ముత్తు ఏం చేసింది? క్రింద ఎవరో వెధవ యింట్లో జొరబడి అల్లరి చేస్తుంటే వాడుండగా మిమ్మల్ని క్రిందకి రానివ్వకూడదని ప్రయత్నించింది అది. ఆ విషయం తమిళంలో మీకు చెప్పింది కూడా. అదేం చెబుతుందో తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించకుండా మీరు అది మీకు అపకారం చేస్తుందన్న భావనతో దాన్ని చితకబాదేసారు. అది మీకన్నా ముందునుంచే యీ యింట్లో వుంది. అందుకే ఆ రౌడీగురించి దానికేదో తెలుసుంటుంది. మీరు వాడికి కనిపించకూడదని మీ మేలుకోరి చేసింది. ఈ యింట్లోకి వచ్చిన మొదటిరోజే అది మిమ్మల్ని పాము బారినుండి కాపాడింది. ఆ విషయం మరిచిపోయారు మీరు. రూపాన్ని చూసి మొదటినుండీ దానిమీద కోపాన్ని పెంచుకున్నారు మీరు" శంకర్ ఆవేశంగా మాట్లాడుతుంటే వాసవి నిర్ఘాంతపోయినట్లుగా చూసింది.

ఆలోచిస్తే వాడి మాటల్లో ఏదీ తప్పుకాదు.

వాసవి మొదటిసారిగా ఒక విధమైన జాలితో ముత్తువేపు చూసింది.

దాని వంటినిండా దెబ్బలే. నల్లని శరీరం నిండా అంటించివున్న తెల్లని ప్లాస్టర్లు.

"మూడురోజులుగా దానివంటిమీద స్పృహలేదు. వళ్ళు జ్వరంతో కాలిపోయింది. రాత్రే కాస్త జ్వరం తగ్గితే అన్నం పెట్టాను. ఇందులో మా యిద్దరి తప్పూ వుంటే మమ్మల్ని పనిలోంచి తీసెయ్యండి. మేము ఎలాగొలా బ్రతుకుతాం. బ్రతుకు గురించి మాకు భయంలేదు. ఎందుకంటే ఈ ప్రపంచంలో మేం ఏకాకులం కాము. మేమిద్దరమే ఒకరికొకరు తోడు" అన్నాడు ఎంతో నిబ్బరంగా.

ముత్తు శంకర్ వేపు తిరిగి ఏదో చెప్పింది.

శంకర్ వెంటనే చెక్కసామాన్లలో విరిగిపోని కుర్చీ తీసి వాసవిని "కూర్చోండమ్మా" అన్నాడు వినయంగా గొంతులోని ఆవేశాన్ని తగ్గించుకుని.

వాసవి కూర్చుంటూ "నీకు తమిళం వచ్చా?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"ఈ మధ్యే కొద్దిగా ముత్తు దగ్గర నేర్చుకుంటున్నానండీ ఏదో కొద్దిగా అర్థమవుతున్నది" అన్నాడు.

ముత్తు వాసవికి చేతులెత్తి దణ్ణం పెట్టి ఏదో గొణిగింది.

వాసవి మనస్సు సిగ్గుతో కుంచించుకుపోయింది.

చదువు సంధ్యలుండి, మంచి-చెడుకి మధ్యవుండే సున్నితమైన తేడా తెలిసికూడా ఒక పెద్ద ఫూల్‌లా బిహేవ్ చేసింది.

అందుకు ముత్తుకి ఏ విధమైన క్షమాపణ చెప్పగలదు? వాసవి కళ్ళనుండి జారుతున్న పశ్చాత్తాప భాష్పాలు చూసి ముత్తు శంకర్ యిద్దరూ కంగారు పడ్డారు.

"నన్ను క్షమించండిరా" అంది ఎలాగో.

అంతసేపూ ముప్పిరిగొన్న ఆవేశంతో ఏకబిగిన మాట్లాడిన శంకర్‌కి స్పృహ వచ్చినట్లయింది.

వాడు అమాంతం వాసవి పాదాలు పట్టుకుని " మీరే క్షమించాలి. నేను నోటికొచ్చినట్లు మాట్లాడాను" అన్నాడు పసిపిల్లాడిలా దిగజారిపోయి.

"లేదురా నిజాన్ని నిర్భయంగా చాటి చెప్పావు" వాసవి అనునయంగా అంది.

"మీరు క్షమిస్తానంటే మరో సంగతి కూడా చెబుతాను" అన్నాడు శంకర్ సంశయంగా.

వాసవి ఏమిటన్నట్లు చూసింది.

"మీకు ... నేను వంట వేరుగా చెయ్యటంలేదు. నాకు వంటరాదు. ముత్తు వండినవే నేను వండినట్లు పెడుతున్నాను" అన్నాడు.

వాసవి విస్మయంగా చూసింది

ఆ వెంటనే "యూ నాటీ" అంటూ వాడి నెత్తిన మొట్టింది నవ్వుతూ.

14

కారు దిగుతోన్న జగదీష్‌ని, జగన్నాధరావుగారిని చూడగానే వాసవి మనసు ఉత్సాహంతో గంతులేసింది.

ఆమె హుషారుగా రెండేసి మెట్లకొక గెంతు గెంతుతూ మేడదిగి పోర్టికోలోకి పరిగెత్తుకొచ్చి "డాడీ" అంటూ జగన్నాధరావుగారిని చుట్టేసింది.

"బేబీ బాగున్నావామ్మా?" ఆయన కూతురి వీపు నిమురుతూ కుశలప్రశ్న వేసారు.

"నేను బాగానే వున్నాను డాడీ నీకెలా వుంది?" అంది తండ్రి ముఖంలోకి ఆప్యాయంగా చూస్తూ.

"నాకేం ఫర్వాలేదమ్మా ఏదో మామూలు అనారోగ్యమే" అన్నాడు నవ్వుతూ. వాసవి చెయ్యి ఆసరాతో ఆయన హాల్లోకి వస్తుంటే జగదీష్ చిరునవ్వుతో వాళ్ళని అనుసరించాడు.

శంకర్ డిక్కీలోని సూట్‌కేసులు తీసుకుని వాళ్ళ వెనుక వచ్చాడు.

జగన్నాధరావుగారు సోఫాలో కూర్చునే మేడని క్రీగంట పరిశీలిస్తూ ఆ యింటి ఖరీదును అలాంటి యిల్లున్న వ్యక్తుల ఆస్తి ఖరీదుని అంచనా వేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

వాసవి గబగబా లోనికెళ్ళి రెండు కప్పులతో కాఫీ తీసుకొచ్చింది.

జగదీష్ టైనాట్ లూజ్ చేసుకుంటూ నువ్వు తెస్తున్నావేం? ముత్తు ఏమయ్యింది అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

వాసవి తడబాటుగా "దానికి... దానికి వంట్లో బాగోలేదు" అంది.

"ఏమయింది?"

వాసవి జవాబు చెప్పలేనట్లు నిస్సహాయంగా అప్పుడే లోనికొస్తున్న శంకర్‌వేపు చూసింది.

"అది మేడమెట్లమీంచి పడిందయ్యా" అన్నాడు శంకర్ వాసవి అవస్థ గమనించి.

"అయ్యో పాపం డాక్టరుకి చూపించారా?" అన్నాడు జగదీష్ సానుభూతిగా.

"మన కొత్త సెక్రటరీబాబు చూపించారు" అన్నాడు శంకర్ గబగబా జగదీష్ పాదాల దగ్గర కూర్చుని బూట్ లేసు విప్పుతూ.

వాసవి ఒడ్డున పడ్డట్లు స్థిమితపడి కాఫీకప్పు తండ్రికందించింది.

జగన్నాధరావుగారు కప్పు అందుకోకుండా "ముందు అల్లుడిగారికియ్యమ్మా" అన్నారు నవ్వుతూ.

"ఫర్వాలేదు తీసుకోండి" అన్నాడు జగదీష్.

వాసవి తండ్రికిచ్చిన తర్వాత మరో కప్పు భర్తకందించింది.

జగదీష్ కొంచెం సిప్ చేసి "అద్భుతం. వంట నీకింత బాగా వచ్చని ఎప్పుడూ చెప్పనేలేదు" అన్నాడు మెచ్చుకోలుగా వాసవికేసి చూస్తూ.

"నేను చెప్పుకోకూడదు కానీ మా అమ్మాయి ఆల్ ఇన్ ఆల్. ఎటొచ్చీ మూడ్ కుదరాలి అంతే" అన్నారు జగన్నాధరావు నవ్వుతూ.

"అంటే. మీ అమ్మాయికి మిమ్మల్ని చూడగానే మూడ్ వచ్చిందన్నమాట" అన్నాడు జగదీష్ వాసవి వేపు కొంటెగా చూస్తూ.

వాసవి యిబ్బందిగా తలతిప్పుకుంది.

జగన్నాధరావు కూతురివేపు ఆప్యాయంగా చూసి "అమ్మాయింకా మూడ్‌లోకి రాలేదంటే అది నీ తప్పు అనను కానీ అమ్మాయిది మాత్రంకాదు" అన్నారు సమర్ధింపుగా.

"వ్వాట్?" అన్నాడు జగదీష్ భుజాలెగరేస్తూ.

వాసవి వాళ్ళు తాగేసిన కప్పుల్ని తీసుకుని గబగబా అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయింది.

వాసవి కంగారుగా వెళ్ళిపోవడం గమనించి వాళ్ళిద్దరూ చిన్నగా నవ్వుకున్నారు.

"శంకర్, సెక్రటరీ ఎక్కడ?" అన్నాడు జగదీష్ విసుగ్గా.

"ఆయనకు జ్వరం వచ్చింది అయ్యా. అందుకే ఎయిర్‌పోర్టుకి రాలేక కారిచ్చి డ్రైవర్నే పంపించారు" అన్నాడు శంకర్.

"వీళ్ళందరికీ రోగాలు ఒక్కసారిగానే వచ్చాయేవిటి? కార్డియాలజిస్టుని కనుక్కోమన్నాను. ఆ ఏర్పాటులేమైనా చేశాడా?" అన్నాడు జగదీష్ విసుక్కుంటూ.

"నాకు తెలియదయ్యా అమ్మగారిని పిలుస్తానుండండి" అన్నాడు శంకర్ వంటగదివేపు పరుగుదీస్తూ.

"మీ అమ్మగారింకా క్రొత్త పెళ్ళికూతురే. ఆవిడకేం తెలుస్తుంది?" అన్నాడు జగదీష్.

ఆ మాటలో హాస్యానికన్నా ఎత్తిపొడుపు ఎక్కువగా గోచరించింది జగన్నాధరావుకి.

ఆయన ముఖం కాస్త నల్లబడింది.

జగదీష్ మామగారి ముఖం చూసి తన తప్పు తెలుసుకున్నట్లుగా "ఇంకా వాసవి ఇక్కడ క్రొత్తగానే ఫీలవుతోంది. నా బిజినెస్ గొడవల వల్ల నేను ఆమెకు తగినంత దగ్గర్లో వుండలేకపోతున్నాను" అన్నాడు. జగన్నాధరావుగరు మాట్లాడలేదు. నవ్వి ఊరుకున్నారు.

ఇంతలో వాసవి శంకర్‌తో గబగబా అక్కడికొచ్చింది. టెలిఫోన్ పక్కనే ఉన్న డైరీ తీసి గబగబా పేజీలు తిప్పి అతనికిచ్చింది.

జగదీష్ డైరీ అందుకుని చదివాడు. అక్కడ అనంత్ డాక్టర్‌తో కన్స చేసిన వివరాలు వున్నాయి.

వాసవి ఆ మాత్రం శ్రద్ధ తీసుకోవడం అతనికి చాలా ఆశ్చర్యాన్ని, ఆనందాన్ని కలిగించినట్లుగా కళ్ళు పెద్దవి చేసి ఆమెవైపు చూసాడు.

ఆ కళ్ళలో కనిపిస్తోన్న ప్రశంసకి సిగ్గుపడ్డట్లుగా చూపులు తిప్పుకుంది వాసవి.

"అతనికి అంత ఎక్కువగా వుందా జ్వరం?" అడిగాడు జగదీష్.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

జగన్నాధరావుగారి ఎదుట పడకుండా వుండటానికే అనంత్ జ్వరం నాటకం ఆడుతున్నాడు. ఆ విషయం వాసవికి మాత్రమే తెలుసు. అతను లేవలేని స్థితిలో వున్నట్లు చెప్పాలని వున్నా వాసవి అబద్దం చెప్పలేక మౌనాన్ని ఆశ్రయించింది.

"అతని సంగతి ఎవరు పట్టించుకున్నట్లు? కనీస్మ డాక్టర్నయినా పిలిచారా?" అన్నాడు జగదీష్ తిరిగి.

వాసవికి ఏం జవాబు చెప్పాలో తోచలేదు.

ఆవహిస్తోన్న నీరసాన్ని అదిమిపట్టి "నేను..కాఫీ..పంపించాను. అతనేదో మందులు వేసుకున్నాడు. అంత...సీరియస్ కండిషన్ కాదు కానీ తలనొప్పట. అందుకే డిస్టర్బ్ చెయ్యొద్దని శంకర్‌ని లేపొద్దని చెప్పాను" అంది వాసవి.

"సరే నువ్వు మీ డాడీకి కావల్సిన ఏర్పాట్లు చూడు. సాయంత్రం నేను తీసుకెళ్తాను డాక్టర్ దగ్గరికి" అన్నాడు జగదీష్ తన గదిలోకెళ్తూ.

వాసవి తేలిగ్గా నిట్టూర్చి తండ్రివేపు చూసింది.

"అల్లుడిగారిని చూసి అలా పిల్లిలా అయిపోతావెందుకమ్మా?" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు నవ్వుతూ.

వాసవి జవాబు చెప్పకుండా అదోలా చూసింది. ఆ వెంటనే "రండి నాన్నా మీకు గెస్ట్ రూమ్ చూపిస్తాను" అంది ముందుకు నడుస్తు.

జగన్నాధరావుగారు లేచి కూతుర్ని వెంబడించారు. "నాకు తెలుసు ఈ ఆడపిల్లలు పెళ్ళికి ముందు, వ్యక్తిత్వం, స్వేచ్ఛ, సమానత్వం అంటూ ఉపన్యాసాలు, ఊదరగొట్టేసి ఎవరైనా భర్తమాట వినేవాళ్ళని చవటలుగా చిత్రించి, చివరికి పెళ్ళికాగానే పిల్లులయిపోతారని" ఆయన నవ్వుతుంటే వాసవి వినిపించుకోనట్లు కిటికీ తలుపులు తెరిచి, మంచమ్మీద బెడ్‌షీట్ మార్చసాగింది.

జగన్నాధరావుగారు కుర్చీలో కూర్చుంటూ "అదృష్టవంతుల్ని చెరపలేరని అంటారు. అది నిజమేననిపిస్తోంది నాకు" అన్నారు.

ఆ మాట ఎవర్ని ఉద్దేశించో తెలియకపోయినా పట్టనట్లుగా "ఏ.సి ఆన్ చేయమంటార డాడీ" అంది వాసవి.

"వద్దమ్మా! నేను నీకోసం పది సంబంధాలు వెదకలేదు. వచ్చింది ఒకటే. కనీసం నేను ఇతనిగురించి ఎవర్నీ వాకబు చెయ్యలేదు. కానీ నువ్వు గొప్ప యింట్లోనే పడ్డావు. అదే అదృష్టమంటే" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు.

వాసవి బాత్రూమ్ తలుపు తీసి గీజర్ ఆన్ చేసింది. "క పదినిమిషాల్లో నీళ్ళు కాగుతాయి. స్నానం చెయ్యండి. ఈలోపున నేను వంటప్రయత్నం చూస్తాను" అంది వాసవి బయటికి వెళ్ళబోతూ.

"వాసవీ" జగన్నాధరావుగారు అనునయంగా పిలిచారు.

వాసవి ఠక్కున ఆగిపోయింది.

"పెళ్ళిళ్ళ పేరున ఆడపిల్లల నెత్తిన ఒక్కసారే ఎంతెంత బాధ్యతలు పడతాయో నాకూ కొంత తెలుసమ్మా. కానీ నీ పెళ్ళయ్యాక నీ యింటికి మొదటిసారిగా వచ్చిన తండ్రితో కాస్సేపు కూర్చుని మాట్లాడలేనంత బిజీగా వున్నావా తల్లీ" అన్నారు.

వాసవి తలదించుకుంది.

"అదేం బేబీ, నీ వంట్లో బాగోలేదా? ఎంతో హుషారుగా వుండేదానివి. ఈ కొద్దికాలంలోనే యింత నిస్తేజంగా మారిపోయావేం తల్లీ" అన్నారు బాధగా.

వాసవి తలయెత్తింది.

ఆ కళ్ళలో రెపరెపలాడుతోన్న బాధ .

"లేదు డాడీ, నేను..నేను బాగానే వున్నాను. వంటమనిషికి బాగోలేదుగా. పనివల్ల నీ దగ్గర కూర్చోలేకపోయాను" అంది గబగబా.

జగన్నాధరావుగారు చిరునవ్వు నవ్వారు.

"అబద్ధం చెబుతున్నావు కదూ అదీ చాలా అద్భుతంగా. ఎందుకంటే నీకళ్ళు నాకు నిజం చెబుతున్నాయి. నీ ముఖంలో కేవలం నీకళ్ళకి మూడు నాలుగంగుళాలు దూరంలో వున్న నీ నోరు నిజాన్ని కప్పిపుచ్చడానికి వృథా ప్రయాసపడుతోంది. నువ్వేదో బాధపడుతున్నావు. ఆ విషయం నాకు యిందాకే అర్థమయ్యింది" అన్నారు కూతురి ముఖంలోకి సాలోచనగా చూస్తూ.

"లేదు డాడీ" అంది వాసవి అతికష్టంగా నవ్వుతూ.

"ఈ మధ్య హైదరాబాదుకి కూడా నీళ్ళ కరువొచ్చిందమ్మా. రోజూ వానకోసం ప్రజలు నోళ్ళు తెరుచుకుని ఆకాశంకేసి చూసినా వర్షం పడలేదు. కానీ దొంగ మబ్బులు రోజూ గాఢంగా పట్టేవి. వాటిని చూసి ఇంకేం వర్షం వస్తుందని అందరూ ఆశపడేవారు. చివరికి ఆ మబ్బులు గాలికి విడిపోవటమే కానీ వర్షం లేదు"

వాసవి సందర్భంలేకుండా మాట్లాడుతున్న తండ్రివేపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఆ మబ్బుల్లావుంది నీ నవ్వు" అన్నారాయన.

ఆయన మాటలకి వాసవి నవ్వింది పకపకా.

"హమ్మయ్య వచ్చిన ఇన్ని గంటలకి బేబీ నవ్వింది" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు మంచమ్మీద ఒరుగుతూ.

వాసవి సిగ్గుపడ్డట్లుగా తలదించుకుంది.

"నాకు తెలుసమ్మా! నీకిక్కడ అంతా క్రొత్తగా వుంది కదూ. అయినా అల్లుడు దేవుడిలాంటివాడు అతని నీడలో నువ్వు సుఖపడతావు" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు.

"నువ్వు స్నానం ముగించు డాడీ? ఈలోపున నేను వంటపూర్తిచేయాలి" అంది వాసవి.

"ఓ.కె! ఓ.కె" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు.

వాసవి హాల్లోంచి జగదీష్ రూము ముందునుంచి వంటగదివేపు అడుగులు వేసింది.

"వసూ ఒన్ మినిట్"

వాసవి పాదాలు ఠక్కున ఆగిపోయాయి.

ఆమె మెల్లిగా తలతిప్పి గదివేపు చూసింది.

అక్కడ గుమ్మానికి కాస్తదూరంలో జగదీష్ నవ్వుతూ.

"పిలిచారా?" అంది వాసవి.

"అవును"

వాసవి మెల్లిగా లోనికి అడుగులేసింది.

ఇద్దరిమధ్యా కొన్ని నిమిషాల మౌనం.

"ఈ గది ఎవరు సర్దారు?"

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)